

ся съгласяватъ и двѣтъ църквы, слѣдователно, и въ двѣтъ трѣбаше да ся изведе сѣщото заключеніе: т. е. че Божіето дѣйствіе ся прое-влява въ онова мгновеніе въ кое-то священникътъ, въ имято на-църквѣтъ, ся моли Богу да съ-верши чудото на дѣйствителното преложеніе.

Призывателната молитва намира ся и въ римскѣтъ литургіѣ, но трѣба да кажемъ че тя не е тол-косъ изразителна, колкото въ пра-вославнѣтъ църквѣ. При всичко това *канонътъ* на литургіѣтъ, както ся казва днесъ въ римскѣ-тъ църквѣ, е попрѣдишенъ отъ раздѣленіето на Църквытъ и при-